

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1320010480
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1320010480.4

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Márie Šimkovej a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného N. G., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 05.08.2020 sp. zn. 0T/133/2020, na verejnom zasadnutí konanom 14. septembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného N. G., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 05.08.2020 sp. zn. 0T/133/2020 bol obžalovaný N. G. uznaný za vinného v bode I./ pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a v bode II./ pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

I./

dňa 08.07.2020 v čase o 11.00 hod. v H., na ulici C. X/A v predajni Kaufland, odcudzil voľne položený tovar 2ks Esp. stereo slúchadlá spolu v hodnote 19,98 eur, 2ks Nutella 350g spolu v hodnote 5,90 eur, 1 pár pánskych ponožiek v hodnote 3,49 eur, 1 pár pánskych ponožiek v hodnote 2,49 eur tým spôsobom, že tovar si vložil do batohu a prešiel s ním bez zaplattenia cez pokladničnú zónu, kde bol zadržaný pracovníkom bezpečnostnej služby, čím spôsobil poškodenej spoločnosti Kaufland Slovenská republika, v.o.s., so sídlom v Bratislave, U. cesta č. XX/A škodu vo výške 31,86 eur, hoci dňa 30.01.2020 mu bola uložená bloková pokuta vo výške 30,- eur, ku ktorej prevzal blok na pokutu nezaplattenú na mieste, číslo bloku XXXXXXXX, právoplatným dňa 30.01.2020, za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa dopustil dňa 30.01.2020 v predajni Kaufland na U. ulici č. XX/A, Bratislava, kde odcudzil tovar v hodnote 1,26 eur, pričom skutku sa obvinený dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, pod sp. zn. 0T/143/2020 zo dňa 03.06.2020, právoplatným dňa 03.06.2020, odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 3 mesiace, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok a k trestu zákazu pobytu na území Hlavného mesta Bratislava na dobu 2 rokov,

II./

dňa 08.07.2020 sa bezdôvodne zdržiaval v meste Bratislava, hoci mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/143/2020 zo dňa 03.06.2020, právoplatným dňa 03.06.2020 uložený okrem iného trest zákazu pobytu na území mesta Bratislava na dobu dvoch rokov odo dňa právoplatnosti trestného rozkazu, pričom dňa 08.07.2020 v čase o 11.50 hod v Bratislave, na ulici C. X/A v predajni

Kaufland bol kontrolovaný a obmedzený na osobnej slobode hliadkou Obvodného oddelenia PZ Bratislava Rača.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný N. G., ktoré písomne odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu dňa 10.02.2021. V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný konštatoval, že uvedený rozsudok je chybný, nakoľko v prvom bode obžaloby je už právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorý nastúpil dňa 10.09.2020. Ide o odsúdenie Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. OT/269/2020. Konajúci súd pri rozhodovaní opomenul prihliadnúť na toto odsúdenie, v dôsledku čoho by mal vykonať ten istý trest za jeden skutok dvakrát, čo neumožňuje žiadne ustanovenie Trestného zákona. Nezhľadnenie predmetného odsúdenia pritom môže zakladať porušenie jeho práva na spravodlivý proces v zmysle Ústavy SR. Vo vzťahu k druhému bodu rozsudku obžalovaný opätovne poukázal na odsúdenie vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. OT/269/2020 a to v tom smere, že súd mal postupovať podľa § 44 Tr. zák. a upustiť od uloženia súhrnného alebo ďalšieho trestu

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný N. G., jeho obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Na tomto verejnom zasadnutí krajský súd doplnil dokazovanie čítaním podstatného obsahu súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II vedeného pod sp. zn. OT/269/2020.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom poukázal na to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku, ako aj na to, že obžalovaný je otcom troch maloletých detí, ktoré sú odkázané na jeho výživu. Obžalovaný taktiež spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, k spáchaniu trestnej činnosti sa priznal a svoje konanie úprimne oľutoval. Boli tak naplnené dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák. V posudzovanej veci boli splnené podmienky na postup podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. Vzhľadom na uvedené obhajca navrhoval, aby krajský súd vyhovel podanému odvolaniu, zrušil výrok o treste a sám rozhodol tak, že použije uvedené zmierňovacie ustanovenie a obžalovanému uloží výchovný trest nespojený s výkonom trestu odňatia slobody. Alternatívne navrhoval upustiť od uloženia súhrnného alebo ďalšieho trestu.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Poukázala pritom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal posudzovanú trestnú činnosť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Obžalovaný N. G. na verejnom zasadnutí uviedol, že účel splní aj alternatívny druh trestu. Zdôraznil, že sa stará o tri maloleté deti, pričom jeho život sa skomplikoval vzniknutou pandemiou, čo bolo spúšťačom pre ním páchanú trestnú činnosť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného N.a G.a nie je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie

mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovaného iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd už nepreskúmal výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný N. G. na hlavnom pojednávaní konanom 05.08.2020 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por., t. j. že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, čo sa v zmysle § 257 ods. 4 Tr. por. považuje za priznanie spáchania skutkov, následne samosudca okresného súdu prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd prvého stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania obžalovaného, ktoré mohlo smerovať výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému N.ovi G.ovi bol v predmetnej trestnej veci uložený primeraný a spravodlivý trest, vrátane jeho výmery.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadrí morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplynúť.

Prvostupňový súd pri ukladaní trestu prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy. Pri zisťovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností však okresný súd pochybil, keď nevzhladol existenciu niektorej z týchto okolností, nakoľko v danom prípade bolo možné obžalovanému priznať poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a súčasne aj priťažujúcu okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.). Na priznanie a oľutovanie trestného činu zo strany obžalovaného možno usudzovať tak z jeho výpovede v prípravnom konaní v spojení s jeho vyhlásením, že nepopiera spáchanie skutku a s jeho následnými prejavmi pri záverečnej reči a poslednom slove.

I napriek uvedenému pochybeniu, okresný súd ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností správne a vo výroku o treste správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o obhajobou prezentovanú existenciu poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní (§ 36 písm. n/ Tr. zák.), krajský súd uvádza, že k žiadnemu takému aktívnemu konaniu, ktoré by prispelo k objasneniu trestnej činnosti nad rámec vykonaného vyšetrovania, zo strany obžalovaného nedošlo. Z tohto hľadiska preto uvedenú

poľahčujúcu okolnosť obžalovanému pričítať nemožno. Obžalovanému však nebolo možné prisúdiť ako priťažujúcu okolnosť ani jeho predchádzajúce odsúdenia za trestné činy (§ 37 písm. m/ Tr. zák.), nakoľko z troch záznamov v odpise registra trestov sa v dvoch prípadoch na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, pričom posledné odsúdenie je skutkovou okolnosťou zakladajúcou naplnenie znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu krádeže (§ 212 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.) a preto naň nie je možné prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť (§ 38 ods. 1 Tr. zák.).

Za situácie, keď pomer zistených a ustálených priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol rovnaký, neprichádzalo do úvahy znižovanie alebo zvyšovanie príslušnej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu.

Nakoľko v posudzovanej veci sa vychádzalo z rozpätia trestnej sadzby od 6 mesiacov do 3 rokov, v jej rámci bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, t. j. na samej dolnej hranici trestnej sadzby. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o trest primeraný, keďže obžalovaný sa už v minulosti opakovane dopustil trestnej činnosti, pričom predchádzajúce výchovné podmieničné tresty odňatia slobody na neho nemali žiaden vplyv. V tejto súvislosti odvolací súd dopriňa, že z hľadiska posudzovania osoby páchatela bolo možné pri ukladaní trestu vychádzať zo zmienenej predchádzajúcej trestnej činnosti obžalovaného, nakoľko fikciu neodsúdenia nemožno stotožňovať s fikciou nespáchania trestnej činnosti. Ide totiž o dve rozdielne právne skutočnosti s rôznymi právnymi dôsledkami. Opodstatnenosť súdom prvého stupňa uloženého trestu dokumentuje tiež ten fakt, že obžalovaný sa stíhaných trestných činov dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieničného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 03.06.2020, sp. zn. OT/143/2020 a od ich spáchania ho teda neodradila ani hrozba nariadenia výkonu podmienične odloženého trestu odňatia slobody. Nevyhnutnosť represívneho pôsobenia na obžalovaného v podobe nepodmieničného trestu odňatia slobody je daná tiež tým, že obžalovaný sa stíhanej trestnej činnosti dopustil iba niečo vyše mesiaca po uvedenom odsúdení.

S poukazom tak na charakter skutku, ako aj osobu obžalovaného, krajský súd dospel k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody v nižšej výmere, než akú obžalovanému N.ovi G.ovi uložil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, nie je dôvodné a ani možné, nakoľko tomu bránia všetky vyššie uvedené skutočnosti a v konečnom dôsledku aj ustanovenie § 39 ods. 3 písm. e/ Tr. zák. Do úvahy neprichádzalo ani uloženie iného druhu trestu nespojeného s výkonom trestu odňatia slobody, keďže určenie alternatívneho druhu trestu by sa výrazným spôsobom vymykalo požiadavke na dosiahnutie účelu trestu. V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je súčasne nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmieničného trestu odňatia slobody. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti a v neposlednom rade prispieva k naplneniu ďalšej funkcie trestu, ktorou je ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené, požiadavka obžalovaného, aby mu odvolací súd uložil trest odňatia slobody v nižšej výmere, resp. iný druh trestu nespojený s trestom odňatia slobody, bola zjavne neopodstatnená. Vychádzajúc zo zásad pre ukládanie trestov a z trestnej sadzby upravenej v § 212 ods. 2 Tr. zák., súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov rozhodne nemožno považovať za neprimerane prísny a to ani so zreteľom na samotnú povahu spáchaného trestného činu.

Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.).

Pokiaľ obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania namietal, že mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov za jednu protiprávnu činnosť dvakrát a to so zreteľom na jeho odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 13.09.2020, sp. zn. OT/269/2020, právoplatným dňa 14.10.2020, tak krajský súd konštatuje, že uvedeným rozhodnutím bol obžalovaný N. G. právoplatne odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., ktorých sa dopustil dňa 10.09.2020. Ide teda o zjavne úplne iný skutok, než pre ktorý je trestne stíhaný v posudzovanej trestnej veci.

V prejednávacom prípade nemôže ísť ani o súbeh k trestným činom spáchaným dňa 10.09.2020, keďže dňa 10.07.2020, teda ešte pred ich spáchaním, bol obžalovanému N.ovi G.ovi doručený trestný rozkaz vydaný v tejto trestnej veci (voči ktorému obžalovaný podal odpor). V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že pre účely posúdenia, či v danom prípade ide o súbeh trestných činov (odôvodňujúci uloženie súhrnného trestu) alebo recidívu (ako dôvodu na uloženie trestu samostatného), je rozhodujúci časový okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatela. Taký účinok (vyhlásenia rozsudku) má podľa § 353 ods. 8 Tr. por. aj doručenie trestného rozkazu obvinenému. Na uvedený účinok nemá vplyv, ak je rozsudok súdu prvého stupňa zrušený súdom vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku alebo ak dôjde k zrušeniu trestného rozkazu zo zákona na základe podaného odporu (§ 355 ods. 10 Tr. por.), pokiaľ v ďalšom priebehu trestného konania dôjde k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. októbra 2018, Tpj 31/2018, publikované v Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 7/2018 pod č. 59). Z uvedeného dôvodu nejde o súbeh trestných činov, ale o recidívu, preto súd prvého stupňa postupoval správne, ak obžalovanému uložil trest odňatia slobody ako trest samostatný. Keďže neboli splnené podmienky na ukladanie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zák., nemohli byť splnené ani podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu (§ 44 Tr. zák.), pričom z hľadiska potreby zabezpečenia ochrany spoločnosti a nápravy páchatela by súd nemohol uvažovať ani o upustení od ďalšieho trestu.

Vo vzťahu k tým argumentom obžalovaného, ktorými poukazoval na priznanie a oľutovanie spáchaných trestných činov, ako aj na svoje rodinné pomery, nadriadený súd konštatuje, že uloženie trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici ustanovenej trestnej sadzby možno považovať za adekvátne aj so zreteľom na uvedený postoj obžalovaného k ním spáchaným trestným činom a k jeho osobným a rodinným pomerom. Na základe všetkých vyššie popísaných skutočností možno konštatovať, že uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému nebránilo ani ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Odvolací súd tak na podklade uvedených úvah, keďže nezistil žiadny relevantný dôvod na prípadnú zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolanie obžalovaného N.a G.a podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.